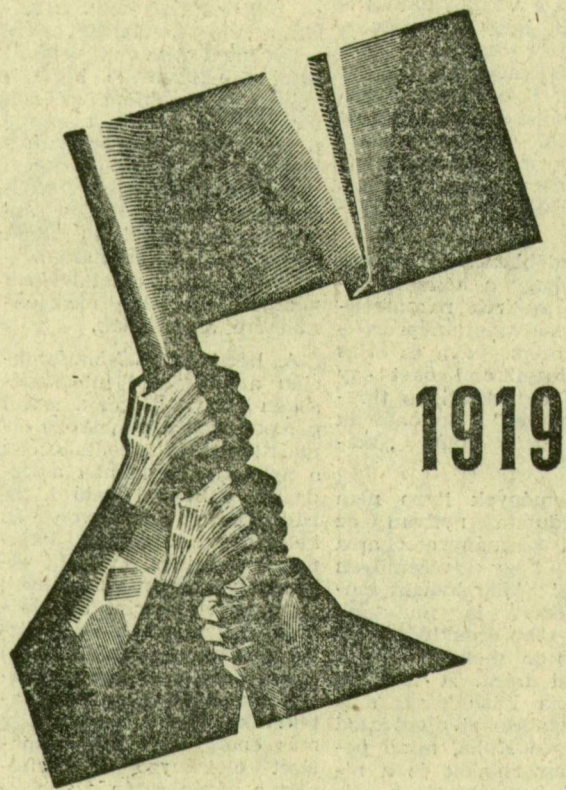

DÉLMAGYARORSZÁG

72. évfolyam
68. szám
1982.
március 21.,
vasárnap
Ára:
1,40 forint

AZ MSZMP SZEGED VÁROSI BIZOTTSÁGÁNAK LAPJA

Százharminchárom nap

Százharminchárom napig tartott. Az általa fölöllet időszak, hosszát tekintve, legföljebb csak epizódja volt az évszázadokat hőmpolygató történelemnek, a magyar nép nagyobb szabású szabadságküzdelmei közt a legrövidebb életűek egyike. De a történelem abszolút idejében mindig él és hat egy relatív idő, amely akkor gyorsul föl, amikor egy kor megérett a változásra, amikor többé nem a feltételek formálják a tetteket, hanem a cselekvések válnak az önmagukat túlélt struktúrák újárendező alakítóivá. Amikor a történelemformáló tettek minőségi változásokat hoznak a világnak.

Mindössze százharminchárom napig tartott. Az időtartam rövidsége a magyar nép nagyobb szabású szabadságküzdelmeinek sorában legföljebb a Dózsa-féle fölkeléséhez mérhető. Csak éppen történelmi szerepe és jelentősége volt egészen más, fontosabb és nagyobb négy évszázaddal korábbi elődjénél. Más, fontosabb és nagyobb, például a nemzeti identitás szempontjából, hiszen nemcsak a belső, hanem a külső ellenséggel is szembe kellett szállnia. De ami jelentőségét igazán meghatározta: nem az elnyomottak elkeseredéséből fakadt, szükségszerűen vesztésbe torló, ösztönös dühe, hanem ideológiájában tudatos, tudományosan megalapozott országépítő, társadalomformáló akarata volt az események kovásza. Olyan történelmi helyzetben ráadásul, amikor a föltételek már megérették a szocialista átalakulásra.

Mindössze százharminchárom napig élhetett a Magyar Tanácsköztársaság. Hogyan is kezdődött? Négy háborús év szipolyozta ki az országot, kimerítve az anyagi tartalékokat s az emberi erőket egyaránt. Egy vesztés és felbomlott birodalom romjainak egyik szigete volt az ország, elenségek közt. A polgári demokratikus kormányzat reménytelenül birkózott az anyagi, nemzeti kimerültség csódtömegével, tehetetlenül fogadva az antant hatalmak új és új, az ország megmaradt területét, a nemzet jövőjét fenyegető ultimátumait. Aztán március 21-én kiáltották a Tanácsköztársaságot. A magyar nép először vehette kezébe a siker reményével sorsának intézését.

Mindössze százharminchárom napig tartott, de fordulatot hozott a nemzet történetében. A háborúba belefásult százazrek — értelmét és célját látván tetteiknek — emberi energiájukkal, kezdeményező cselekvőkészségükkel pótolták az eszközök, az anyagi erők hiányát. A jól felszerelt, az ország területére betörő, túlerőben levő intervenciósi erőket nemcsak megállították a frissen a frontokra küldött forradalmi alakulatok, hanem sikeres ellentámadásba mentek át. Ismét háborúban állt hát a négy háborús esztendő alatt megbénult, tönkrement ország. Csak hogy ez a harc nemzeti létünkért, függetlenségünkért, a néphatalom védelmében folyt. Olyan jövőért, amelynek reménye óriási energiákat volt képes felszabadítani a tömegekben. Nem csoda, hiszen e reményeket már a jelen tényei is éltették. Hiszen e létében fenyegetett, hadban álló kis ország tanácskormányán a löszér- és fegyvergyártásnál is nagyobb jelentőséget tulajdonított a társadalmi és gazdasági egyenlőséget deklaráló törvények meghozatalának, az ehhez szükséges gazdasági és kulturális feltételrendszer megteremtésének. S amíg dúlt a harc a frontokon, a még bizonytalan jövőjű határokon, proletárgyermekek örülhettek a balatoni nyárnak.

Csak százharminchárom nap adatott meg a Tanácsköztársaságnak, amely elszigetelten küzdött a külső és belső ellenség ellen. Az egyik a fegyverek erejét korrekt diplomáciának álcázott csellel, a másik a belső bomlasztást árulással pótolva meg. Az egyik Pilátusként mosta kezét, a másik — fehér kesztyűt húzva — kegyetlenségében Dózsa korát idéző bosszúművéhez látott. A Magyar Tanácsköztársaságot árulással s fegyverrel leverték. De harcával hozzájárult az intervenció elleni küzdő, élet-halál harcot folytató Szovjet-Oroszország sikereihez, tetteivel pedig a magyar nép újbóli öntudatra ébredéséhez. Hogy a hatvanhárom év előtti epizódban élő és ható országépítő, társadalomformáló akarata kiteljesedhessék a mában.

Szávay István

Újító munkásörök országos tanácskozása

Újító munkásörök országos tanácskozását rendezték meg szombaton, tegnap Budapesten, a munkásör parancsnoki iskolán. Az értekezleten részt vett és felszólalt Borbély Sándor, a munkásörök országos parancsnoka és Szilvássy Zoltán, az Országos Találmányi Hivatal elnökhelyettese.

Mint a beszámolóban elhangzott: a munkásörök a közelmúltban több száz újítási javaslatot nyújtottak be, amelyekből 165 a műszaki fejlesztést szolgálja. Az értekezleten a 140 újító munkásör és parancsnok meghatározta a további újítási feladatokat is, amelyek megoldásával a munkásörök hozzájárulhat a népgazdasági célok megvalósításához, tökéletesítheti a testület felszerelését, fejlesztheti az eszközöket.

A tanácskozás résztvevőinek filmen és kiállításon mutatták be a már bevezetett leghasznosabb újításokat, ötleteket. Ez alkalomból a munkásörök országos parancsnoka 26 újítónak, illetve az újítómozgalmat eredményesen támogató parancsnoknak kitüntetések, jutalmakat adott át.

Kommunista műszakok

Szombaton, tegnap az ország számos iparvállalatánál kommunista műszakot tartottak, s a munkáért járó bért változtatás rendeltetésével, általában közösségi célokra ajánlották fel. A dolgozók bérük egy részét idős, nyugdíjas kollégáik támogatására, szociális otthonok segítésére utaltatják át. Máshol a lakásépítési akciók és különféle szociális létesítmények finanszírozásához járulnak hozzá.

Korszerű üzemrész

Több mint egy éve már, hogy felépült az Ikarus szegedi gyáranak korszerű üzemcsarnoka. A 3 ezer 500 négyzetméteres alapterület fele részében már azóta is dolgoznak automata gépsorokon; a csarnok másik részében pedig készül az új zsirtalanító- és festőüzem, amelyet a budapesti Hajtómű- és Felvonógyár szerelői készítenek. A hatalmas acéllemezek beemelését és összeszerelését daruk segítik, a gépsorok végleges formája is kialakult már. Mivel a munka megfelelő ütemben halad úgy tervezik, hogy idén nyárra elkészül az új üzem rész, s a modern berendezések segítségével az eddignél is jobb minőségben kerülnek majd ki az Ikarus autóbuszok új készülő alkatrészei. Képriportunk a szerelők munkájáról készült.

Kádár János üdvözlő levele a KISZ-hez

A MAGYAR KOMMUNISTA IFJÚSÁGI SZÖVETSÉG KÖZPONTI BIZOTTSÁGÁNAK, Budapest

KEDVES ELVTÁRSAK!
IFJÚ BARÁTAIM!

A Magyar Szocialista Munkáspárt Központi Bizottsága és párttagságunk nevében szívvel köszöntöm a megalakulásának 25. évfordulóját ünneplő Magyar Kommunista Ifjúsági Szövetséget, az ifjúkommunistákat, hazánk ifjúságát.

Az elismerés, a köszönet szavával fordulunk azokhoz, akik történelmünk nehéz időszakában, akkor, amikor a hazai és a nemzetközi reakció a munkásosztály, a nép hatalmát, népünk szocialista vívmányait fenyegette, igaz hazafiakhoz méltóan cselekedtek: pártunk útmutatását követve, újjászervezték, forradalmi szellemében megújították az ifjúsági szövetséget. A dícső emlékü Magyar Tanácsköztársaság kiáltásának évfordulóján, az 1957. március 21-én történt zászlóbontás kifejezte ifjúságunknak a szocializmus ügye mellett elkötelezettségét és szimbolizálta azt is, hogy a Kommunista Ifjúsági Szövetség örököse és folytatója népünk legszebb haladó és forradalmi hagyományainak. Ezt az örökséget vették át, őrzik és gyarapítják az egymást követő ifjú nemzedékek.

Népünk tudja és nagyra értékeli azt, hogy a Magyar Kommunista Ifjúsági Szövetség, mint a párt ifjúsági szervezete és a magyar ifjúság egységes tömegszervezete, fontos tényezője hazánk politikai rendszerének. Teljesítette, amire negyedszázada vállalkozott, kiérdemelte társadalmunk elismerését. Tevékeny, alkotó részese a szocializmus építésének, képviseli, védi a magyar ifjúság érdekeit, neveli a párt utánpótlását. Sokat tett azért, hogy a magyar ifjúság széles tömegei értik, támogatják a párt politikáját, magukénak vallják szocialista társadalmunkat, helyállnak a munkában, a tanulásban és a haza védelmében.

Mindazok, akik részt vettek az ifjúsági szövetség újjászervezésében és negyedszázados tevékenységében, jó érzéssel gondolhatnak arra, hogy erőfeszítéseik nem voltak hiábavalóak. Tetteik testet öltenek történelmi vívmányainkban, a társadalmunkat jellemző nyugodt, alkotó légkörben; azokban az eredményekben, amelyeket a

gazdaságban, a kultúrában, az életszínvonal emelésében, az életkörülmények javításában elértünk. Büszkeséggel töltheti el ifjúságunkat is, hogy hazánkban, amely a haladás élvonalához, a szocialista közönséghez tartozik, eredményes munkával kivívott tekintélye van a világban.

Az ifjúsági szövetség politikai szervező és meggyőző tevékenysége, a fiatalok öntudatos, cselekvő részvétele a szocializmus építésében további előrehaladásunknak is nélkülözhetetlen forrása. Mai viszonyaink között, amikor az építőmunka feltételei nehezebbek, keményen meg kell küzdenünk eredményeink megszilárdításáért és gyarapításáért. Az a közös feladat áll most előttünk, hogy erőnket, tudásunkat latbatvetve, minden fölünk telhető megtegyünk a XII. pártkongresszus határozatainak valóra váltásáért, az idej népgazdasági terv teljesítéséért. Ebben számítnak az ifjúság odaadó munkájára, lendületére, tettekeségére. Az ifjúkommunisták mutassanak példát a kötelességteljesítésben, a politikai kiállásban, a közösségi magatartásban, a közéleti felelősségben. Erősítsék azt a tudatot, hogy szocialista hazánk fejlődése, a fiatalok sorsának alakulása nagymértékben függ saját munkájuktól, kötelességeik becsületes teljesítésétől, a közös feladatok megoldásában való aktív részvételüktől.

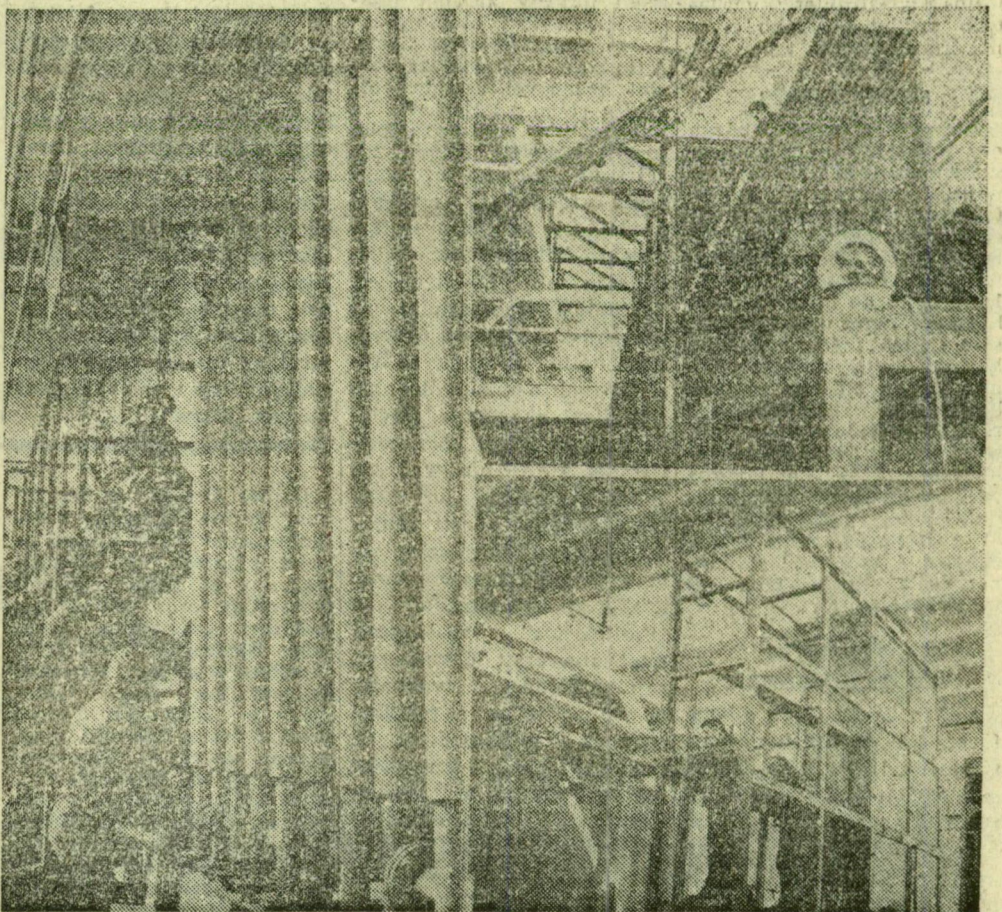
Pártunk és népünk azzal a meggyőződéssel tekint a zászlóbontásának negyedszázados évfordulóját ünneplő Kommunista Ifjúsági Szövetségre, a magyar fiatalokra, hogy tisztességgel folytatják az elődök által elkezdett ügyet. Szocialista hazánk igaz gyermekeiként, internacionalista egységben haladjanak együtt ezután is a Szovjetunió, a szocialista országok ifjúsági szervezeteivel, a világ ifjú kommunistaival, mindazokkal, akik a szocializmusért, a békeért, az emberi haladásért küzdenek.

Pártunk Központi Bizottsága és a magam nevében további eredményes munkát, sikereket kívánok a Magyar Kommunista Ifjúsági Szövetség valamennyi tagjának, hazánk ifjúságának.

Budapest, 1982. március 21.

Elvtársi üdvözléssel:

KÁDÁR JÁNOS,
a Magyar Szocialista Munkáspárt Központi Bizottságának első titkára

Somogyi Károlyné fényképe